

LA CÀMERA PER A CAÇA FOTOGRÀFICA

Amb el present lliurament, que és el 12+1, com dirien els supersticiosos, s'inicia el quart any d'aquesta secció d'"Instants de natura". Al número anterior vam parlar de les particularitats de la caça fotogràfica. En aquest assenyalarem les característiques que ha de tenir la càmera per a poder-la practicar amb garanties d'èxit. Les exigències per a la caça són més grans que per a macro –i no diguem ja per al paisatge–, de manera que si aconseguim una càmera que compleixi aquests requisits, ens servirà de sobres per a fotografia de natura en general. Partim d'un cos de format de **pas universal** (135 mm) de tipus **rèflex** (SLR), ja que considerem que els formats superiors són innecessaris, donada la qualitat de les emulsions actuals. A més, les càmeres de mig format són enutjoses, difícils de transportar i de manipular i, a sobre, no disposen d'objectius de tanta distància focal. No entrem a dir res de les càmeres digitals, que són figures d'un altre paner i requeriran un número sencer.

■ CARACTERÍSTIQUES NECESSÀRIES

Fotometria puntual (*spot*). En molts casos facilita el treball i, en altres, és totalment imprescindible, sobretot quan l'animal és petit o està lluny.

Automatisme amb preferència a l'obertura. És útil per a nombroses situacions, especialment quan l'animal es mou, ja que aleshores canvia l'angle d'incidència de la llum i pot passar del sol a l'ombra, etc. La preferència de velocitat i els programes no solen utilitzar-se perquè normalment es necessita tota la llum disponible.

Compensador de l'exposició. Permet fer el *bracket* quan estem en l'automatisme anterior i serveix per a obtenir fotos més clares/més fosques i encertar l'exposició "perfecta". És important que aquesta funció sigui fàcil i ràpida de connectar/desconnectar, ja que en el tipus de fotografia que parlem s'utilitza força. Si escollim el mode d'exposició manual, la millor manera de fer el *bracket* és modificant directament el diafragma o la velocitat d'obturació.

Motor d'arrossegament. Això del fotògraf que va fent ràfegues només es veu en certs reportatges i pel·lícules. En la realitat s'hi recorre molt poc i, en tot cas, no és tan important la competència entre marques: que si 5,5 per segon, que si 6 per segon... Aclarit això, sí que resulta útil disposar de motor per no haver de passar manualment el fotograma. I va bé poder fer de seguida una segona i una tercera presa immediatament. Però se sol fer una a una, no en ràfegues.

Memòria de la lectura del fotòmetre. Només s'utilitza si seleccionem algun mode d'exposició automàtic, com el d'obertura. Serveix quan l'animal no està centrat: es mesura sobre l'animal i després, mentre mantenim accionat el botó de memòria, recomponem l'escena al nostre gust. Si no disposem d'aquesta funció, passem a manual: quan recomponem, es mantindrà la lectura.

■ CARACTERÍSTIQUES ÚTILS

Visor pentaprisma intercanviable. Si ho és, podrem utilitzar els anomenats "esportius" o "d'acció" que proporcionen una imatge molt més grossa, visible des d'uns quants centímetres. Té l'avantatge de fer innecessari estar amb la cara enganxada al visor i "picar l'ullet" constantment, de manera que no cansarem tant la vista.

Pantalles d'enfocament. Si la vostra càmera té la característica anterior, de segur que també se li pot canviar la pantalla. En tot cas, moltes càmeres de pentaprisma fix també tenen la possibilitat de canviar la pantalla. Aleshores es pot posar alguna de les adequades per a teleobjectius, que són més lluminoses.

Cèl·lula lectora sobre el pla de la pel·lícula. Ens permetrà utilitzar un o més flaixos en funcionament TTL, és a dir, mesurant la llum que arriba a la pel·lícula després de travessar l'objectiu, i interrompent la llampada quan n'hagi arribat suficient. L'ús de flaix millora la presa quan alguna part del cos de l'animal és a l'ombra, sempre que no estigui massa lluny.

Tapa posterior computeritzada. De les infinites funcions que fan aquestes tapes modernes, potser la que més s'utilitza en caça és el *bracket* automàtic, és a dir, que la càmera faci exposicions diferents sense haver d'accionar el compensador indicat a l'apartat anterior.

Autofocus. Malgrat significar un gran avenç, hi ha moltes situacions en què l'enfocament manual continua essent el millor. Dit això, s'ha de reconèixer que els models professionals més moderns incorporen funcions que són "miraculoses": fan un seguiment de l'animal, preveuen la distància en què es trobarà quan s'impressioni la pel·lícula, ignoren obstacles que s'interposen...

Cèl·lules d'enfocament múltiples. Alguns models moderns tenen la possibilitat de seleccionar un d'entre cinc punts d'enfocament. És molt útil quan no volem l'animal centrat o quan aquest es mou ràpid (aleshores s'acciona l'enfocament dinàmic: la càmera activarà el punt d'enfocament on es troba l'animal). A més, es pot activar conjuntament amb la zona de lectura de la llum, de manera que no cal accionar la memòria del fotòmetre.

© Albert Masó

En veure aquesta família de gangues de Burchell (*Pterocles burchelli*) sota un arbust del desert del Kalahari, es prengué la imatge petita amb un 400 mm. Després d'apropar-s'hi i de posar un teleconvertidor, es va poder obtenir la foto grossa. La inferior s'aconseguí seguint el desplaçament del ramat de nyus (*Connochaetes taurinus*) per compensar-ne el moviment.

Arrossegament silenciós. És més lent, però contribueix a evitar que l'animal s'espanti.

Rebobinat motoritzat. Pot ser útil si ens trobem que s'acaba el rodet enmig d'una escena important, però la veritat és que s'utilitza poc perquè fa remor, gasta piles i pot ratllar l'emulsió. L'ideal és que la càmera mantingui la possibilitat del rebobinat manual, que també pot ser molt ràpid.

Càrrega automàtica. Sempre facilita la col·locació d'un nou rodet si tenim pressa.

Velocitat mecànica. La major part de càmeres modernes han perdut aquesta important possibilitat que tradicionalment sempre havien tingut les càmeres. Tanmateix, només la necessitem si la temperatura baixa molt, que és quan poden començar a fallar els sistemes electrònics, a ennegrir-se les pantalles de cristall líquid i a esgotar-se les piles.

ALBERT MASÓ